

thinget ligeoverfor det af Regjeringen fremsatte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Clausen): Det lod jo paa den høitærede Minister, som om han var noget i Tvivl om, hvad Forslagsstillerne Mening har været. Jeg synes ikke, at der er Anledning til en saadan Tvivl. Meningen ligger jo tydelig nok i Ordet „skal.“ Det har ganske vist været Forslagsstillerne Mening, at de, der kunde godtjøre ved Attester fra paalidelige Mænd, at de havde denne Dygtighed skulle kunne fordre en Tilladelse til at udøve Lægevirksomhed udfærdiget. Naar den høitærede Minister saa bestemt modsatte sig Lovforslaget, dersom dette er Forslagsstillerne Mening, forekommer det mig, at det tyder paa, at han mener, at saa vilde Forslaget blive altfor frit, og han vil ikke kunne give en saadan Tilladelse, fordi han faar Attester fra bekjendte og paalidelige Mænd. Men naar dette ikke skal kunne ske, tror jeg, at Forslaget ikke vil kunne blive til nogen Nytte. Dersom det ikke er en tilstrækkelig Betingelse, at en Mand faar et Vidnesbyrd fra anerkjendte, ordentlige Mænd i Samsundet som Vidner, saa er der ikke Noget vundet. Men Ministerens Stilling, at han vil modsatte sig Forslaget, modsiges fuldstændig den Opfattelse, som er gjort gjældende fra en af de andre ærede Lægere, der bebrejdede Forslaget, at det ikke var frit nok. Og denne Indvending, at det ikke var frit nok, er egentlig den naturligeste Kritik, der er rettet imod os. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) sagde, at det gik ikke nær saa vidt som det af Rosenørn = Teilmann i sin Tid indgivne Forslag; hans, sagde det ærede Medlem, var mere frit. Jeg kunde, hvad jeg ogsaa gjorde opmærksom paa, da jeg før havde Ordet, svare: Men det blev forskaftet. Man har anset det for uøvdendigt at faae en Ordning af dette Forhold, og sølgelig har man gjort det saaledes, at der kunde være størst mulig Udbytte til, at det kunde blive vedtaget. Men det Forslag, det ærede Medlem siger var mere frit, var i Virkeligheden ikke saa frit, fordi det indeholdt den Bestemmelse, at man kun havde Tilladelse til at beskæftige sig med privat Lægevirksomhed, naar man kunde gjøre det uden at gjøre Skade; men naar der saa bliver Spørgsmaal, om Vedkommende, som han har havt i Kur, har lidt Skade, saa kan han blive underkastet Straf. Det var altsaa i Virkeligheden ikke saa frit; thi hvem skal afgjøre, om Vedkommende har foraarsaget Skade eller ei? Ja, det vil jo blive Retslægen omtrent ligesom i den Dom, vi havde i Bladene forleden Dag. Der siges saa, at selv om det maaske anerkjendes, at de Midler, der ere anvendte, i og for sig ikke kunde gjøre Skade, saa er der dog gjort Skade derved, at de ikke have virket, og at derved Sygdommen er trukken i Langdrag,

førend der er anvendt virksomme Midler. Det er altsaa Lægerne, som skulle afgjøre det. Jeg paastaar nu, at, dersom vi skulle have det paa den Maade, at vi skulle have saadanne Bestemmelser, saa vil det ikke være nær saa frit som selve dette Lovforslag. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds omtalte ogsaa, at da det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) var Justitsminister, var den Bestemmelse, som Justitsministeren dengang havde redigeret, bedre end denne. Det skal jeg ikke have Noget imod, det kan jo for en væsentlig Del være en Smagssag, men jeg vil dog sige, at selv om Redaktionen i sig selv var bedre, indeholdt dog hin Paragraf ogsaa Noget, som Forslagsstillerne nepos have villet værge sig imod, og det er dette „kan“, hvorefter det altsaa skulde overlades til Ministeren, om han vilde give denne Tilladelse eller ikke. Vi ville imidlertid have det saaledes, at Vedkommende skal have Lov til at faae denne Tilladelse, naar hans Nærborgere i Samsundet havde givet flere Besværelser, Attester eller paalidelige Vidnesbyrd om, at han har været istand til at helbrede visse bestemte Sygdomme. Det ærede Medlem her bag ved mig (Hansen, Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds) angreb Lovforslaget i temmelig stærke Udtryk. Han fandt det uklart og utydeligt. Lovforslaget var gjort umuligt ved de Fordringer, der stilledes deri med Hensyn til Attester osv. Jeg tror nu ikke, at en Kritik i saa skarpe Udtryk er saa ganske korrekt. Det var maaske ligesaa berettiget at sige til det ærede Medlem, at hans Opfattelse var lidt uklar, og at hele Forholdet havde stillet sig for ham som noget utydeligt. Naar han f. Ex. vilde mene, at § 1 var for omfattende og vidtløftig, saa synes jeg, at den er saa jævn og simpel som mulig; den bestaar kun af to Hovedsætninger i et eneste Punktum. Hvis det ærede Medlem havde været her nogle Aar og været med til at behandle Lovforslag, saa vilde han have set, at man tidt og ofte i enkelte Paragrafer er kommen til at indbefatte meget Mere, end hvad der indbefattes i denne. — Det, som man væsentligst har havt at indvende, var jo, at Lovforslaget ikke var frit nok. De andre Indvendinger, som ere komne frem om Redaktionen, kan jeg ikke anerkjende udenfor et eneste Punkts Vedkommende, og det er det, at man har ment, at det er altfor Meget, naar der staar, at det er kun, hvor autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede, at denne Tilladelse skal kunne gives. Jeg indrømmer, at paa det Sted er Lovforslaget ikke helbtigt. Det Lovforslag, som bragtes frem ifjor, løb heller ikke saaledes, men saadan: „hvor autoriserede Læger have været anvendte i længere Tid uden kjendelig Bedring“. Jeg vilde for mit Vedkommende have foretrukket denne Redaktion for den nuværende, men jeg vil sige, at naar et saadant Lovforslag gaar i Udvalg, saa vil jo ogsaa saadanne Ting meget let kunne omredigeres. Det